

מסורת הש"ס

(6) סתדרין לה' (7) צנחום
 (8) קדש (9) צנחום (10) צנחום
 (11) צנחום (12) צנחום (13) צנחום
 (14) צנחום (15) צנחום (16) צנחום
 (17) צנחום (18) צנחום (19) צנחום
 (20) צנחום (21) צנחום (22) צנחום
 (23) צנחום (24) צנחום (25) צנחום
 (26) צנחום (27) צנחום (28) צנחום
 (29) צנחום (30) צנחום (31) צנחום
 (32) צנחום (33) צנחום (34) צנחום
 (35) צנחום (36) צנחום (37) צנחום
 (38) צנחום (39) צנחום (40) צנחום
 (41) צנחום (42) צנחום (43) צנחום
 (44) צנחום (45) צנחום (46) צנחום
 (47) צנחום (48) צנחום (49) צנחום
 (50) צנחום (51) צנחום (52) צנחום
 (53) צנחום (54) צנחום (55) צנחום
 (56) צנחום (57) צנחום (58) צנחום
 (59) צנחום (60) צנחום (61) צנחום
 (62) צנחום (63) צנחום (64) צנחום
 (65) צנחום (66) צנחום (67) צנחום
 (68) צנחום (69) צנחום (70) צנחום
 (71) צנחום (72) צנחום (73) צנחום
 (74) צנחום (75) צנחום (76) צנחום
 (77) צנחום (78) צנחום (79) צנחום
 (80) צנחום (81) צנחום (82) צנחום
 (83) צנחום (84) צנחום (85) צנחום
 (86) צנחום (87) צנחום (88) צנחום
 (89) צנחום (90) צנחום (91) צנחום
 (92) צנחום (93) צנחום (94) צנחום
 (95) צנחום (96) צנחום (97) צנחום
 (98) צנחום (99) צנחום (100) צנחום

תורה אור השלם

1. ונגשו הכהנים בני לוי י
בשם ה' אלהיך לשרתו
ולקרב בשם ה' ועל פיכם
יהיה כל דבר וכל גזע;
דברים כה י
2. ויהיו וקראו בני ישראל
שמות;
והיה שמך המור והצרת
בעבור ואתה הצרת את כל
עור העצם מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הכהן;
וקראו בני י
4. אך בשם יהיה בעור בשור
שאתו או שפחתו או בהרת
היה בעור בשור לגזע נקבת
והוא אל אחר הכהן או אל
אחר מבני הכהנים;
וקראו בני י

הגהות הב"ח

- (א) גמ' ואם היו נסה:
(ב) רש"י ד"ה תאנה אינה
מתבשלת כאחד: (ג) תום'
ד"ה כל הכשר וכו' מועמדו שני
אנשים שני שני מעל פי:
(ד) ד"ה שורען וכו' ואע"ג
דאמרינן כל וכו': (ה) בא"ד
אוכל עד שיפסלו מלאכול:

גליון הש"ס

גמ' דתנן מלבנות בצלים. הא
דלא מיייתי ממתני' שלפני זה
המחליק בצלים עיין דר"ש שם:

לעזי רע"י

- קרו"ג. כרכום.
גויטר"א [גישד"א].
איסטס, פסטל (צמח,
שמשורשו מפיקים צבע).
קרישפיל"א. עולש.

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

בא סימן פרק ששי נדה

רבי מאיר היא. דפסיל קומא בַּחַת מעיניו לדון: שלא כסומין. דרשינא קומא בַּחַת מעיניו: דרשינא לכל מראה עיני הכהן. עד דליכא זבולו מראה: ומה ריבויא שלא בקרובים. דנפקא לן מלא יומתו אצות על בניס (דברים כד) אף נגעים אינן כהן רואה נגע הקרוב:

רבי מאיר היא ⁶דתניא היה רבי מאיר אומר מה ת"ל ¹על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל נגעים ²מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ³כיום דכתיב ⁴וביום הראות בו ⁵אף ריבים כיום ומה נגעים שלא בסומא דכתיב ⁶לכל מראה עיני הכהן אף ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא כ"ש ת"ל ⁷והובא אל אהרן ככהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת ⁸שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים ⁹ההוא סמיא דהוה בשבכותיה דרבי יוחנן דהוה ¹⁰קדיין דינא ולא קאמר ליה ולא מידו היכי עביד הכי ¹¹והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה ותנן כל הכשר לרזן כשר להעיד ויש כשר להעיד ואין כשר לרזן ואמרין לאתויי מאי ואמר רבי יוחנן לאתויי סומא באחת מעיניו רבי יוחנן סתמא אחריןא אשכח דתנן ¹²דיני ממונות דנין כיום וגומרין בלילה ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא איבעית אימא סתמא דריבים עדיא ואיבעית אימא משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני: **מתני'** כל שחייב במעשרות מממא סומא אוכלין ויש שמשמא סומא אוכלין ואינו חייב במעשרות: **גמ'** לאתויי מאי לאתויי ובשר ודגים וביצים: **מתני'** כל

שחייב כפאה חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות
ללאותוי מאי לאותוי תאנה וירק שאינו חייב כפאה דתנן
אוכל וגשמר וגידולו מן הארץ ולקטתו כאחד
כפאה אוכל למעוטי ספחי סמים וקוצה וגשמר למי
הארץ למעוטי כמהים ופטוריות ולקטתו כאחד
לקיום למעוטי ירק ואילו גבי מעשר ^ט תנן הכל שהוא
מזן הארץ חייב במעשרות ואילו לקטתו כאחד ומי
^ט ^ב אם היו בהם שומים ובצלץ חייבין ^ד תנן ^ט מלב
^ד יוסי אומר פאה מכל אחת ואחת וחכ"א ^א מאחת
בר חנה א"ר יוחנן עולשין שזרען מתחילה לבחמ

ואוכלין ובפרק העור והרוטב (שם דף ק"ז:) תנו והקיסה מטמרפין לל
להם טומאת אוכלין אלא ע"י צירוף וי"ל דליכא ב' מיני תבלין דהנהג
אצל תבלין דראויין נמי בפני עצמן ועבדון נמי לטעמא כבון שומים
דחולין (דף ק"ו.) ללדדין קמני ולא קאי מעשר אתבלין אלא אשאור
בנחם' שביעית עוד הקשה הרב ר"ש מטו"ל דלקמן (דף נ"א:) אמרני
אמר זרע הגריד לחי ואיזו וקאמר שכן ראשונים שלא ה
ממעשרין מהאי שומא וי"ל דזרע גרידי כ' שומקין אותו להטביל
לפי ש"ע"י טבול עדיק טפי אכל פלפלין לאחר שנשקחו לזא חל
נקט ספיחים אבל תחלתן ראויין לאכילה אי נמי

וַיִּגְדְּלוּ מִן הָאָרֶץ לְמַעוֹט כַּמֶּהָיִין וּפְטָרִיּוֹת. צִפְרָק כִּילֵּד מִזְכֵּר
אֶסְרוֹ כַּמֶּהָיִים וּפְטָרִיּוֹת וּמִשְׁנֵי מִיִּצְחָק רֵבֹו מֵאֲרַעֵל מִיִּנֵּק
וְצֶדֶק שְׁאִין יוֹנָן מִן הָאֶרֶץ אִ"כ נִמִּי בַשְּׁמַעְתִּין צִרְדִּי לְמִיתִי יוֹנָן
בַּמַּעֲשֶׂר וּפְטָרִיּוֹת מִן הַפֶּהֶל דִּמֵּן הַתּוֹרָה אִין נוֹהֵג פֶּהֶל וּמַעֲשֶׂר אֶלֶף
לְאֹמֶר ר"ת מִשּׁוֹם דִּלְתָנָה אִין לְקִטְטָה כֹּאֲדָה הַלֵּךְ לֹא גִזְרֵי כַּמֶּהָיִ
וְיוֹמֵר בַּמִּקְוֵם אַחֵר מִמֶּה שִׁירִיחוֹ בַּפֶּהֶל זֹאת וְיִרְק נִמִּי אִין הַפֶּהֶל
וְיוֹמֵר: **שׁוֹדְעֵן** מִתְחַלֵּה לְבַהֲמָה. מִשְׁמַע דִּסְתַּמָּא לֹאֲדֵם קִימָה
(וְיִ) אִף עַל גַּב דְּלֹמֶר (כִּרְיֹוֹת 97) כֹּל הַמִּיּוּחַד לֹאֲוֹכֵל אֲדֵם
כֹּס אֲוֹכֵל וְלֹא הִיֵּה יִ שְׁנֵי גִידוּלִים מַעֲוִלֵם לֹאֲדֵם וְהֹא דְלֹמֶר צֶהֱ
לֹאֲדֵם לְרִיכּוֹת הַכֶּשֶׁר שְׁנֵי קֶשֶׁה כִּיּוֹן דִּסְתַּמָּא לֹאֲדֵם מִשּׁוֹם דִּהֲדִיחֹן
וְהֹכְשָׁרוֹ וְי"ל דְּמִיִּירֵי שְׁהִיּוּ מִתְחִילֵה מִיּוּחִדִים לְצֶהֱמָה אִי נִמִּי

[illegible]

בַּחֲבֵשׁ לָדוֹן בִּשְׂרָא הָעִיר. וְאִתּוֹ הָיָה דְשֶׁרָה לָדוֹן כְּדַמְנָה
 זְדוּרָה וְהָיָה שׁוֹפֵטָה אֶת יִשְׂרָאֵל צַעַת הָיָה וּבְשִׁלְהִי פִ"ק
 דְּבִזְ"ק (דף טו.) לְרִשְׁיָן אֲשֶׁר תָּשִׁים לְפָנֶיהֶם הַסּוּר הַכְּתוּב אֲשֶׁר לֹאִשׁ
 וְכָל עוֹנֵשֵׁן שְׁמִתוּרָה וְכִי הֵיכִי קָרָא מִיֵּירִי זְנִידוּיָן מִיֵּירִי נִמְי
 זְדִינְיָן כְּדִרְשִׁין הַמְּגִירָה (גִּישׁוֹן פּסח)
 לְפָנֶיהֶם וְלֹא לְפָנֵי עוֹזְדֵי כּוֹכְבִּים
 וְאֲשֶׁר פְּסוּלָה לְהַעֲדִי כְּדִלְמָר זְכָרָה
 שְׁבֻעַת הָעִדּוּת (שְׁבֻעוֹת דף ז.) וְיִלְ"ל
 דְּהִ"ק כָּל אִישׁ הַכֶּסֶר לָדוֹן כֶּסֶר לְהַעֲדִי
 אִי נִמְי נְהִי דְּזִנְדִּידוּיָן הוּא אֲשֶׁר כָּלָל וְדוּרָה
 מִ"מ זְדִינְיִים אֵין אֲשֶׁר כָּלָל וְדוּרָה
 הֵימָּה דְּנָה עִ"פ הַדִּיּוּרִי אִי נִמְי לֹא
 הֵימָּה דְּנָה אֲלֵא מְלַמֶּדֶת לֵהֵם הַדִּינִים
 וְצִירוֹשְׁלָמִי פוֹסֵל אֲשֶׁר לָדוֹן וְאִתּוֹ
 דִּילְפִי מוֹעֲמָדוֹ שְׁנֵי אֲנָשִׁים (א) שְׁנֵי
 מַעֲלֵי פִי שְׁנֵים עָדִים וְאִתּוֹ דִּילְפִי
 מוֹיִשְׁאָרוֹ שְׁנֵי אֲנָשִׁים בְּתַמְחָה^(ב) ;

ורבי מאיר היא. וא"ת אמר קאמר לאתויי סומא ופליגי מתניתין אסתמא דסנהדרין (דף ג.) לימא לאתויי אהב וסוגא דשטרין להעיד ופסולין לדון כדאמר בפרק זה בורה (ס"ו:) לרבנן דרבי יהודה וי"ל דלא פסקא ליה שהרי לכל העולם שטרין א"י מתניתין ע"כ לא מיתוקמא כרבנן דהא קמיני כל הכשר לדון כשר להעיד והרי סומא בשמי עיניו לרבנן דכשר לדון דהא לא מקשינן ריבזי לנגעים ואילו להעיד פסול מאז ראה ואפילו במה שראה קודם שנתמא פסול להעיד כדאמר בי נוחלין (ב"ב קטז.) היה יודע לו עדות קודם שנתמא ונסתמא פסול וא"ת בפרק חוקת הבתים (דף ס"ד מג.) דפרין וליסלקון צי תרי מינייהו ולידינו הא צ"י יש נוחלין שהבאמי פוסל תחלתו בפסול וסופו בכשרות וכי מימא לדון כשר טפי והתנן כל הכשר לדון כשר להעיד וי"ל דמתניתין כשר בלהבא כל העשר לדון להצא כל מה שהעיד מה שראה מחלו ולהבא :

אֹכֵל וְשׂוֹמֵךְ וְגִדְלוֹ
 יִסּוּ לְקִיּוֹם לֹא קִתְּנִי
 בְּצִלִּים שְׁבִין הִירָק
 הַכֹּל אָמַר רַבָּה בִּר
 וְנִמְלָךְ עָלֶיהָ לְאִדָּם
 צְרִיכָה
 אֵת אֹכְלִין וּמְשַׁרְתָּ בְּגִמְרָא (שס ד קב.) מִזֵּי קִיפָא תְּפִלִּין אֲלֵמָא אֵין
 אֵין רָאוּיִן אֲלֵא לְטַעֲמָא לֹא מִטְמוּ טוּמְאָת אֹכְלִין וְאֵין חִיבִין בְּמַעֲשֵׁי
 נְלִים חִיבִין בְּמַעֲשֵׁי וּמִטְמְאִים טוּמְאָת אֹכְלִין אִי נִמִּי הִיאֵל דִּפִּ"ק
 יִדְּלָא וּשְׂבִיעִית קָאִי אִף אֲתִבְלִין דֹּאף בְּמַאֲכֵל בְּהֵמָה הִבְגָּא כְּדִתָּן
 נִמְנוּ וְגִמְרוּ דֹּאִין פִּלְפְּלִין מִטְמֵמָאִין טוּמְאָת אֹכְלִין וּבִפִּי כָּל מַעֲרִבִין
 לֵהם פִּלְפְּלִין הִיוּ שׁוֹמְאִין רוּתוֹ וּמִטְבִּילִין כּוּ אֵת הֲלָלוּ וּכ"ש דִּפְלַפְלִין
 כּוּ חֲזִי אֵין עֲשֵׂי אֲלֵא דֹּאִין גְּלוּתִים שׁוֹמֵק כִּי לֹאֲכֹל כָּל טִיבֹל
 וְיִיבֹל אֲלֵא עֲשֵׂי (טִיבִילִין) : **סְפִירָא** שְׁבִיעִית פִּי כְּקוּטֶרֶס דְּדוּקָא
 וּפְחִים רָאוּיִן יוֹמֵר וּס"ד דְּחִיב בְּפֵאָה קמ"ז :

(ברכות דף מ:) פריך והא (ש) תנן אס אמר כל גידולי קרקע עליו קוסט
 י ינקי מארעא והא כל דבר שאין גידולו מן הארץ קמינא מיה (ו) וכל
 הארץ: **למעוטי האמה**. תימנה מאי שנא דתאנה יורק יצידין
 מן תירוש ויגלה בלבו ומאי שנא דחייבו כחמים טפי במעשר מנפחא
 פאה דה שלא יפיו עניים מתי יגמרו בעל הבית לקטתו ויפסידו
 וזבא ואינה שוה כ"א מעט ואס ימחינו אחריה עד הערב יפסידו
 או לתרבייה ואפ"ה כי זרען לבהמה פקע שם אוכל מינייהו
 מא עד שיפסל מלאכול לכלב דכיון שזרען לבהמה אין עליה
 והרובץ (חולין קמא). עולשין שלקטן והדיחם לבהמה ונמלק עליה
 המה לא פקעי מינייהו שם אוכל (א) שיפסל מלאכול לכלב ואמאי
 א אין הכשר מועיל אף בזאוב לאדם אי הוי הכשר לזורך בהמה:

מחשבה

תורשו ויצהרן] וגזר על כל שאר בדברים. וקשה לר"ת דהכי נמי דירש בספרי מקרא חיוב מעשה הכל ומדברין. אלא כן ידועל סמכתה בעלמא יתנוי ביה מעשה [ונם] וכן פאה נמי אלא מיניא אלא מעשה ביה אין עולין בארש מעשה שבות כן דרש בספרי שבתא כותה אלא כן הך דרשודת. ומדברין נמי (ב דב) אלוטא אין חייבין בפאה אלא? הו"מ אלוטא דחשיב כמין האנא והחורבין בלאו דוקא אלא כן תאנא דרשודת ליה. ואומר ר"ת דהיינו טעמא ללא תקינא אלא דברא שאין לקיטאן כלל וזו מתי: גמור לקיטאן ומדבחיין ויברין נמי דאין מנכיס לקוים שי ירוח מוטע לענינא שמעתינא. ונתחלה ביחמה ששפס דסמאל אקא יאר און לתורייו ואקס"ז כ"ר יתור לבחמה קרע שם שם. ויחזיר לזכור ארע טמאין דרש שפס מלאכל כלכל כזה ודנדיילא וזו יתורמול ארע אלא כן.

(א) נראה דש"ל אלף בתבואה ובכרם וחמץ וכן כל הנך דתנן וכו'. (ב) ש"ל בכל האילנות אין חייבין וכו'.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תום' הרא"ש

[illegible]

תורה אור השלב

1. ונגשו הכהנים בני לוי י
בשם ה' אלהיך לשרתו
ולקרב בשם ה' ועל פיכם
יהיה כל דבר וכל גזע;
דברים כה י
2. ויהיו וקראו בני ישראל
שמות;
והיה שמך המור והצרת
בעבור ואתה הצרת את כל
עור העצם מראשו ועד רגליו
לכל מראה עיני הכהן;
וקראו בני י
4. אך בשם יהיה בעור בשור
שאתו או שפחתו או בהרת
היה בעור בשור לגזע נקבת
והוא אל אחר הכהן או אל
אחר מבני הכהנים;
וקראו בני י

הגהות הב"ח

- (א) גמ' ואם היו נסה:
(ב) רש"י ד"ה תאנה אינה
מתבשלת כאחד: (ג) תום'
ד"ה כל הכשר וכו' מועמדו שני
אנשים שני שני מעל פי:
(ד) ד"ה שורען וכו' ואע"ג
דאמרינן כל וכו': (ה) בא"ד
אוכל עד שיפסלו מלאכול:

גליון הש"ס

גמ' דתנן מלבנות בצלים. הא
דלא מיייתי ממתני' שלפני זה
המחליק בצלים עיין דר"ש שם:

לעזי רע"י

- קרו"ג. כרכום.
גויטר"א [גישד"א].
איסטס, פסטל (צמח,
שמשורשו מפיקים צבע).
קרישפיל"א. עולש.

מוסף רע"י

[illegible][illegible]

בצבאים, כדחתן כל שהוא אוכל ונשמר ומכניסו לקיום, ואמרינן מכניסו לקיום פרט לירק, ומיהו שומין

לים מכניסון לקיום (חולין קל"ז.).